

sydlige Kuling skulde friske op, besluttede han at staa Sundet ud med Transporten og fortsætte Rejsen, eller muligen, hvis det, naar han var kommen ud af Sundet, skulde anses hensigtsmæssigt, da at søge Ankerplads og Læ nordfor Sjælland. — Ved Udsejlingen af Sundet blev det meget regntykt og taaget, og han besluttede da at ankre i Hornbækbugten, hvilket ogsaa fikte Kloffen lidt over 9, idet „Buhl“ Ankerplads var udfør Hornbæk By, 1400 a 1500 Men fra Land i $5\frac{1}{2}$ Fv. Vand og „Geiser“ omtrent 2 Kabellængder længere ude. — Kl. 10 var Chefen for „Buhl“ ombord i „Geiser“ og fik da Ordre til at være klar til Letning med kortest Varsel, da de ikke, hvis Binden skulde blive nordvestlig, kunde blive liggende, og Uffyringen af et Skud aftaltes som Signal i denne Henseende; omtrent Kl. $10\frac{1}{2}$ gif Premierlieutenant Freminger igjen ombord i „Buhl“, og da var Veiret endnu bestandigt det samme, nemlig S. S. V. Bind med Bramseils Kuling; der stod en temmelig stærk Dønning i Bugten, men det antoges, at den hidrørte fra, at det i flere Dage havde været uroligt Veir af N. V. — Fyrene vare bakkede; saa at Dampen kunde være oppe med kort Varsel, og desuden vare Kanonbaadens Seil allerede i Sundet bleene dobbeltrebede. — Paa Grund af Forholdene gif Chefen for „Buhl“ ikke tilfængs og var saaledes strag oppe paa Dækket, da det omtrent Kl. $11\frac{1}{4}$ meldtes ham, at Binden var sprungen om til N. V. — Ordre blev givet til at sætte Dampen op, Mandstabet puredes ud, og Letningen paabegyndtes, og medens man var igang hermed, blev Signalet omtrent Kl. $11\frac{1}{2}$ givet fra „Geiser“. — Da den nordvestlige Kuling begyndte, var den ikke særdeles stærk, men der var stive Byggekast i den med hurtig tiltagende Sp. — Letningen fortsattes, idet Maskinen benyttedes, og da Ankeret var blevet løftet af Bunden, blev der givet Ordre til at anvende fuld Kraft, og Koret lagdes Bagbord. — Det observeredes nu strag, at Kanonbaaden ikke vilde lyfte Koret og gaa igjennem Binden, idet den samtidig saagodt-som ingen Fart gjorde, uagtet Maskinen forcereades saameget, som ske kunde. — Paa Grund af den korte Afstand fra Land ansaa Chefen det for uudsjrligt at vende ind mod Land, og troede ei heller, at Forholdene vare saaledes, at det vilde kunne forsvares at kaste Transportbaaden løs, idet denne da sandsynligvis vilde være bleven flaaet istykker paa Landgrunden. Skjøndt Kanonbaaden enkelte Diebliske, sandsynligvis under Flonningen mellem Pustene, gif lidt frem og ligeledes dreiede lidt udefter, opførte dette dog strag igjen, og den drev stadigt indester; da den var kommen ind paa 4 Fv., gav Chefen Ordre til atter at lade Ankeret falde som det eneste Middel til Redning, og opsendte en Rødraket samt kort efter 2 andre; men allerede inden Ankeret, som hang parat, var faldet, havde kun 3 Fv., og da Chefen gif agterud for at beordre Transportbaaden at lade sine Dræg gaa, saae han, at denne laa tværs langs med Land og allerede var inde i Brændingen. — Han vilde nu lade det andet Anker, som ligeledes var klart, falde, men i det Samme stødte Kanonbaaden et Par Gange; og dreiede sig, saa at den kom til at ligge langs Land; der antages at være forløbet c. 10 Minuter, fra Ankeret var let, til det blev beordret kastet igjen. — Strag efter at „Buhl“ havde stødt, meldte Maskinmesteren, at der var løbet Vand ind i Maskinen, saa at denne ikke kunde bruges mere.

Man begyndte nu Bjergningen af Mandstabet og affirede begge Kanonbaadens Fartstøier, hvoraf det ene imidlertid strag fylldes og drev bort, og man maatte derfor iværksætte Landstigningen udelukkende med det andet, hvilket i den høie Sp var meget besværligt og kun lykkedes ved i en Krokke at fire Baaden ind til Land, hvilket var en Afstand af omtrent 1 Kabellængde, og derefter hale den ud igjen; først landsattes de Landmilitære, derefter Sp-folkene og tilsidt Skibets Officerer og Underofficerer, som vare i den sidste Baad, der kom iland omtrent Kl. 3.

Efter at Alle saaledes vare reddede fra Kanonbaaden, gif man igang med Udskibningen af Transportbaaden; denne var skillet næsten helt op paa Land, men havde holdt sig hel, saa at Landstigningen for Mandstabet var let og uden Fare, hvorefter de i Transportbaaden værende Feste bragtes iland, og saaledes vare alle de i begge Fartstøier værende Mennesker samt alle de med denne Transport sendte Feste i god Behold bleve reddede.

Da Dampskibet „Geiser“, hvis Letning ifølge det aftalte Signal fikte samtidigt med „Buhl“, havde faaet sit Anker af Bund, saas den første Raket fra „Buhl“ og kort efter de 2 andre. — Chefen for „Geiser“ tænkte sig ikke Muligheden af, at „Buhl“ ikke kunde trække Transportbaaden ud under de daværende Forhold, men antog, at Grunden til Rødsignalet var den, at „Buhl“ havde faaet en af Slæberne i Skruen; da han imidlertid var ude af Stand til at hjælpe, spænd han havde faaet sine Transportbaade i Sikkerhed, haabede han, at „Buhl“ skulde kunne holde sig paa sine Ankere saalænge. Han gif derefter til Selsinger, hvor han ankom Kl. imellem 2 og $2\frac{1}{2}$, lagde Transportbaadene for Anker og returnerede da strag til Hornbæk, hvor han ankrede omtrent Kl. $4\frac{1}{2}$, og saae da, at Transportbaaden laa næsten helt inde paa